

mia. kr., tages ud af den samlede danske bevilning til udviklingslandene, er vi i Socialdemokratiet meget tilfredse med, at pengene anvendes inden for det samarbejde, hvis bestræbelser er at støtte modtagerlandene i at opnå en selvstændig og bæredygtig udvikling og at bidrage til sociale, kulturelle og økonomiske fremskridt samt understøtte de tilføjelser om bl.a. menneskerettigheder, herunder kvinders rettigheder, og hensynet til miljøet, som særlig blev styrket ved indgåelse af den fjerde Loméaftale.

I præamblen til denne revision er der lavet en syvende betragtning, og det er, så vidt jeg er orienteret, første gang, man sætter ord på det, vi alle sammen godt ved, nemlig at støtte til udviklingslandene også et eller andet sted handler om sikkerhedspolitik, og jeg vil læse den syvende betragtning op:

»Lande, som ønsker at styrke deres forbindelser yderligere ved at udvide den politiske dialog og inddrage spørgsmål og problemer i forbindelse med udenrigspolitik og sikkerhed samt emner af almen interesse og/eller fælles interesse for en gruppe af lande;«.

AVS-staterne har ved revisionen fået forbedret deres handelsmuligheder, samtidig med at de har accepteret yderligere krav på menneskerettighedsområdet og på demokratiområdet.

EU har kombineret kravene med en mulighed for at lukke for samarbejdet med lande, hvis der sker brud på de for os meget væsentlige forudsætninger, nemlig forudsætningerne om menneskerettigheder og demokrati.

Der er også lagt en såkaldt trasséordning ind, der bevirker, at der først udløses 70 pct. af bistanden til de enkelte lande. De sidste 30 pct., eventuelt mere, udløses i lyset af de udførte aktiviteter.

Det kan være svært for os herhjemme i Danmark at overskue nødvendigheden af sådan en gulerod/pisk-foranstaltning, men det virker, som om der er behov for et styringsredskab. Det er jo i øvrigt ikke særligt længe siden, at vores egen minister for udviklingsbistand kom med et forslag til aktiv multilateralisme, der også indeholdt en lignende ordning. Det kunne vi ikke rigtig blive enige om, men nu kommer det altså på et andet niveau.

På Socialdemokratiets vegne kan jeg med disse bemærkninger meddele støtte til forslaget.

Ulla Tørnæs (V):

Før Venstre er Lomékonventionen et meget vigtigt element i en langsigtet ulandspolitik, og

med det foreliggende forslag ønsker regeringen at få Folketingets tilslutning til ratifikation af en midtvejsvurdering, det vil sige en række ændringer og justeringer af den fjerde Lomékonvention fra 1989.

Lad mig derfor med det samme tilkendegive, at Venstre fuldt ud kan støtte den foreliggende ratifikation, nøjagtig som vi i 1991 støttede den oprindelige ratifikation af den fjerde Lomékonvention.

Lomékonventionen er som nævnt et vigtigt element i dansk ulandspolitik, og det er den bl.a., fordi konventionen bygger på en række principper om samhandelspræferencer og om industrielt samarbejde mellem på den ene side en række meget fattige lande og på den anden side EU. Der er tale om en slags hjælp til selvhjælp, som er et fornuftigt princip for bistandspolitikken.

Jeg skal undlade at gennemgå hvert punkt i det foreliggende forslag. Vi har jo netop fået en sådan af Socialdemokratiets ordfører, men der er dog ét punkt, jeg gerne vil fremhæve, og det er, som det er nævnt i bemærkningerne til forslaget, at der nu fremover stilles øgede krav til overholdelse af menneskerettigheder og demokrati, samt at dette krav er kombineret med en suspensionsmulighed, der kan standse EU's samarbejde med det pågældende land.

Vi synes, at det er godt, at dette nu yderligere fremhæves i forbindelse med denne revision. Jeg vil gerne, hvis ministeren – hvis han ellers lyttede efter – har mulighed for at uddybe, hvad disse øgede krav betyder, og hvad der i givet fald skal til, for at suspensionsbestemmelserne træder i kraft.

Jeg håber, at jeg – når ministeren skal runde af – vil få svar på mit spørgsmål, hvis ellers ministeren har hørt efter.

Med disse ord skal jeg blot slutte af med at give Venstres tilslutning til forslaget.

Per Stig Møller (KF):

Lomékonventionerne har gennem årene været grundstenen for EU-landenes samarbejde med hovedparten af de fattigste og mindst udviklede lande i verden. Det er den senest indgåede konvention fra 1989, som nu ønskes ændret fire år før dens udløb, bl.a. begrundet i Østrigs, Finlands og Sveriges indtræden i EU.

Samtidig er der ønske om at forbedre de såkaldte AVS-staters eksportmuligheder til EU samt at skærpe EU's krav til AVS-landene bl.a. ved at indføre en suspensionsklausul for sam-